

tillade mig at anbefale det stillede Ændringsforslag.

Ordføreren: Det synes at være fremfat som en Bebreidelse imod mig, at jeg, da jeg fandt, at denne Sag gik ind paa et Principsspørgsmaal, vilde indlade mig paa at udhæve dette i en Sag, som formeentlig kun skulde angaae en saa stor Ubetydelighed, som Indtægten af 50 pCt. Forhøielsen i 3 Maaneder i Kjøbenhavn. Jeg skjøner nu aldeles ikke, at der dertil skulde være nogen Feiltagelse fra min Side. Det forekommer mig, og det har altid været min Overbeviisning, at Principet er det, man skal søge at bevare. For Principerne i de store Sager troer jeg ikke, at der kan være nogen synderlig Fare; jeg troer, at ved de store Sager vil man nok tage Hensyn til dem; men, naar jeg har anset det for min Pligt i en Sag, der, om man vil, ikke angaaer nogen synderlig stor Pengegenstand, dog at recurrere til de Principer, som laae til Grund for den, og som man let kunde komme til at gjøre Brud paa, troer jeg ikke, at jeg har handlet anderledes, end saaledes som det har tilkommet mig. Naar man dernæst har anført imod mig, at jeg stærkt har argumenteret for, at det var en Skat, og man har sagt: „Ja men denne Skat er noget høist Ubetydeligt, den gjælder kun for 3 Maaneder i Vintertiden, og da ere Indtægterne meget ringe i Kjøbenhavn“, da vil jeg ikke nægte, at det for mig er en høist besynderlig Maade at argumentere paa; thi jeg har altid troet, at, naar der var Tale om at paalægge en Skat, da er Retsspørgsmaalet ikke om Skattens Størrelse, men om Skatten burde paalægges eller ikke. Det, at Skatten enten er stor eller lille, kan ikke gjøre Noget med Hensyn til, om Skatten er retfærdig eller ikke. Er Skatten ikke retfærdig, bliver den det ikke mere derved, at den angaaer en ubetydelig Gjenstand. Man har ogsaa anført, at ligesom man med Hensyn til den Sag, der for et Dieblik siden var til Behandling her, nemlig Sagen om Toldremissionen, har vedtaget, at Toldremissionen skulde vedblive i 5 Fjerdingaar, saaledes skulde man ogsaa i Analogie dermed vedtage 5 Fjerdingaar for denne Sag. Jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der i den Hen-

seende, saavidt jeg skjøner, er den Forskjel, at Toldremissionen blev vedtagen for 5 Fjerdingaar, fordi Thinget erkjendte, at det ikke var det beleilige Dieblik til at gaae ind paa Realiteten deraf, fordi Thinget erkjendte, at indtil Forholdene i Slesvig ere ordnede, kan og bør man ikke gaae ind paa Realiteten deraf. Her er Forholdet aldeles det modsatte. Thinget erkjender, at det bør gaae ind paa Realiteten, Thinget erkjender, at det er det rette Tidspunkt til at gaae ind paa Realiteten, men man har ikke kunnet gjøre det, fordi Tiden ikke dertil var tilstrækkelig. Det forekommer mig saaledes, at man slet ikke kan drage nogen Analogie fra den foregaaende Sag. Det er endelig af den høitærede Finansminister blevet anført, at det ikke var sikkert, hvorvidt Regjeringen kunde blive færdig med at forelægge et Lovudkast strax i Begyndelsen af næste Sæssion. Jeg skulde i saa Henseende kun foreløbigt gjøre den Bemærkning, at, saavidt som den høitærede Minister har fundet noget Udtryk af Dadel i det, jeg har anført, med Hensyn til at Regjeringen ikke betimeligt skulde fremkomme med alle Lovudkast, troer jeg ikke, at dette indbesattes i de Ord, jeg har ytret. Men, naar der er sagt, at der ikke skulde være Tid til at forelægge dette Lovudkast, da skjøner jeg ikke, hvorledes man da har havt Tid til, eller hvorledes man har kunnet forelægge det nærværende Lovforslag og ikke gaae ind paa det Spørgsmaal, som den høitærede Finansminister har hentydet til; thi, da Regjeringen har forelagt dette Lovudkast, maa det jo antages, at den har været vel forberedt paa Sagens Behandling. Det er ogsaa det, som jeg har antaget, og som Udvalget har antaget, og det har ogsaa, saavidt jeg skjøner, været den hele Forsamlings Mening, dengang den antog, at man kunde gaae ind paa en 3 Maaneders Forlængelse imod strax af den arede Indenrigsminister at faae forelagt et andet Lovforslag af et lignende Indhold som det nærværende.

Orsted: Jeg skal endnu blot gjøre den Bemærkning, at, da jeg før talte i Sagen, gik jeg ud fra den Forudsætning, at der ikke saameget var Spørgsmaal om, at Byens Kasse skulde beholde den omhandlede Indtægt, som